

Mødet den 11. Juni 1914.

(For lukkede Døre).

Fraværende: Harald Jensen, Magnus Nielsen, Mariane Thomsen og Vetli.

1. (J. Nr. 139—1914). Skrivelse fra Samvirkende jydsk Turistforeninger om Byraadets Tilslutning til 2 Andragender til Trafikministeren angaaende **Kalundborgruten** og Frederikshavn-Gøteborgruten.

Formanden forelagde Andragenderne, af hvilke det ene gik ud paa, at Kalundborgruten ikke som paatænkt opretholdes ved Færgedrift, men ved hurtigsejlende Dampere, og det andet, at Ruten ikke nedlægges. Taleren bemærkede dernæst, at man for Tiden havde saa mange Mellemværender med Statsbanerne, at man paa dette mindre væsentlige Punkt næppe burde tage noget Initiativ. Efter hvad der var oplyst, var lignende Andragender indsendt til Byraadet i det nordlige Jylland og havde fundet disses Tilslutning. Naturligvis maatte Byraadet ønske Kalundborgruten forbedret, men Øjeblikket til at blande sig i Sagen var næppe heldigt. Andragendet vedrørende Frederikshavn-Gøteborgruten kunde man derimod nok slutte sig til.

Simonsen ansaa det for meget forkert, om man vilde foretage sig noget imod, at der blev

indført Statsdrift paa Kalundborgruten. Det havde vist sig, at Privatdrift var uheldig; fik man derimod Statsdrift gennemført, var Vejen banet til en heldig Udvikling, saa selv om Statsdriften i Øjeblikket ikke vilde betyde nogen Forbedring, vilde man dog have Haab om i Fremtiden at naa noget godt. Meningen med Andragendet var utvivlsomt at give det forenede Dampskibsselskab et nyt Monopol, thi ellers vilde Frederikshavn-Gøteborg Ruten næppe være kædet sammen med den anden Rute. Andragendet syntes i det hele taget at være baaret oppe af Aktionærinteresser.

Det vedtoges ikke at slutte sig til de foreliggende Andragender.

2. (J. Nr. 13¹—1914). Sagen angaaende **Erstatningskrav fra Bødker Buch Mølgaard for Udgifter ved hans Søns Lægebehandling.**

Formanden oplyste, at en Søn af Bødker Buch Møller var kommet til Skade under Gymnastikundervisningen, og at Skoleudvalget havde betalt Regningen for Hospitalsopholdet. Under dette viste det sig, at Drengen trængte til Massagebehandling, og da Kommunehospitalet den Gang ingen Massør havde, var han af Overlæge Strandgaard blevet henvist til Læge Winge, fra hvem der nu forelaa en Regning paa 175 Kr., som Faderen og Winge mente, at Skoleudvalget skulde betale, hvilket Udvalget imidlertid havde nægtet. I Budgetudvalget var det Standpunkt kommet frem, at Kommunen var pligtig til at betale Regningen, naar Skaden var sket under Undervisningen, hvilket Taleren dog ikke kunde indrømme Rigtigheden af. Derimod mente han, at Kravet var berettiget, fordi Hospitalet havde henvist Drengen til Winge, fordi det ingen Massør havde selv.

Under Hensyn til alt dette indstillede Budgetudvalget, at man betalte Wings Regning.

N. J o h. L a u r s e n fandt, at Faderen og Winge nok kunde have henvendt sig til Skoleudvalget, inden Drengen blev sendt til Winge. Udvalget følte sig i hvert Fald brøsthøldent ved den Maade, Winge havde taget paa Sagen, og det ansaa det for rigtigst, at Faderen og Winge først selv ordnede Mellemværendet, saa kunde Udvalget maaske senere træde hjælpende til. Antagelig vilde Regningen ved den Fremgangsmaade blive adskiligt mindre. Taleren skulde ikke komme ind paa Spørgsmaalet om Kommunens Pligt til at give Erstatning, fordi et Barn kom til Skade i Skolen. Det var beklageligt, naar saadanne Uheld skete, og det var rimeligt, at man traadte støttende til, men man skulde være varsom med at slaa fast, at det var en Pligt at give Erstatning.

K j e l d S ø r e n s e n syntes, at Skoleudvalget var kommet til et udmærket Resultat, og forstod ikke Budgetudvalgets Stilling. Maaske burde Skoleudvalget endda have nægtet at betale Hospitalsregningen, skønt det i og for sig var lige meget, enten Skoleudvalget eller Fattigvæsenet betalte. Med Massagebehandlingen var Forholdet imidlertid ganske anderledes, idet Drengen utvivlsomt kunde være blevet lige saa godt og langt billigere behandlet hos en anden Massør end hos Winge, der var den dyreste af dem alle. Dertil kom, at det blev langt dyrere, naar Kommunen skulde betale, end naar Betalingspligten paahvilede en almindelig Mand. Det fornuftigste vilde derfor være at lade Buch Mølgaard afgøre Sagen med Winge og saa maaske hjælpe ham bag efter. Hvis man valgte den Fremgangsmaade, vilde Regningen ikke blive paa 175 Kr., men snarere paa 25 Kr. Naar Kom-

munen kom ind paa saaledes uden videre at betale, vilde det i nogen Grad svække Ansvarsfølelsen hos Folk. Endelig maatte det erindres, at Buch Mølgaard ikke havde sikret sig ved at være Medlem af en Sygekasse, og det var derfor ganske urimeligt, at andre, som var det, skulde være med til at betale for ham.

Formanden gjorde opmærksom paa, at Overlæge Strandgaard i sin Erklæring udtalte, at han ansaa Winge for den eneste, der kunde behandle Tilfældet. Dette gjorde, at Massagebehandlingen i nogen Grad maatte komme ind under samme Vilkaar som Hospitalsbehandlingen.

Mousten skulde gerne indrømme, at Buch Mølgaard burde være Medlem af en Sygekasse. Lægen paa Kommunehospitalet havde ikke forpligtet Kommunen i nogen Henseende. Da man nu havde en Massøse paa Kommunehospitalet, kunde saadanne Tilfælde ikke indtræffe mere. Nogen juridisk Forpligtelse til at betale Wings Regning havde man vel ikke, men dog nok en moralsk. At henvise Manden til Fattigvæsenet vilde vist være lovlig haardt.

Simonsen troede, at Hr. Kjeld Sørensen saa for snævert paa denne Sag. Da Buch Mølgaard var fattig, kunde det ikke nytte at sige til ham, at han selv maatte affinde sig med Winge, selv om man havde til Hensigt senere at støtte ham. Sagen var blevet grebet forkert an fra først af, men naar Kommunen nu med Skoleudvalgets Tilslutning havde betalt over 200 Kr. for Hospitalsbehandlingen, og Overlægen anordnede Massagebehandling, saa laa deri en Forpligtelse for Kommunen til ogsaa at betale denne. Der var næppe nogen Mulighed for at faa Wings Regning bragt ned, og det var lidt for stærkt i denne Sag at

tale om at svække Ansvarsfølelsen hos Folk. Taleren vilde i hvert Fald altid hævde, at det ikke kom Kommunen ved, men blev Forældrenes private Sag, naar der skete Ulykkestilfælde i Skolen.

P. P e t e r s e n fandt det naturligt, at Overlæge Strandgaard havde henvist Drengen til Winge, eftersom Lægerne jo havde en udmærket Fagforening. Taleren havde forstaaet det saaledes, at Massagebehandlingen ikke var en Følge af selve Ulykken i Skolen.

K j e l d S ø r e n s e n hævdede, at Regningen for Massagebehandlingen var blevet saa stor, kun fordi Kommunen skulde betale den. Taleren vidste ikke, hvorledes Manden var stillet i økonomisk Henseende, men derimod, at Regningens Størrelse vilde rette sig efter hans Kaar, hvis han selv skulde betale den. Da Massagebehandlingen blev nødvendig, havde man ganske vist ingen Massør paa Kommunehospital, men der var mange Massører i Byen, og endda henvendte man sig til den aller dyreste. Det var langt mere tiltalende, at Folk samlede sig i Sygekasser, end at de lod Kommunen betale for sig. Taleren vilde følge Skoleudvalgets Forslag.

N. J o h. L a u r s e n hævdede, at Skoleudvalget ikke havde taget det Standpunkt, at Sagen var Kommunen uvedkommende, hvilket fremgik deraf, at det havde betalt den første Regning. Noget andet var, at man ikke skulde slaa fast, at Kommunen altid var pligtig at betale. Hvert enkelt Tilfælde maatte betragtes for sig. Naar Skoleudvalget havde vist sin Villighed ved at betale de 214 Kr. for Hospitalsopholdet, var det ikke urimeligt at forlange, at Buch Mølgaard og Winge henvendte sig til det paa en anden Maade end sket, og saa kunde man have forhandlet om Tingene.

M i k a e l J o h a n s e n fremhævede, at Budgetudvalgets Enstemmighed var fremkommet, fordi Formanden havde ment, at Kommunen var pligtig at betale, naar Overlægen havde forlangt Massagebehandlingen. Iøvrigt kunde Taleren være enig med Hr. Kjeld Sørensen i, at det var farligt og svækkende for Folks Ansvarsfølelse saaledes uden videre at betale, blot det blev forlangt. Skulde Kommunen betale for hver Ulykke, der skete i Skolen, kunde det blive meget farligt. Der viste sig mere og mere Tilbøjelighed til at bruge Kommunen som Malkeko.

M o u s t e n fandt det forkert af Buch Mølgaard og Winge, at de ikke havde henvendt sig til Skoleudvalget, men denne Omstændighed var dog næppe tilstrækkelig til at nægte at betale Regningen. I denne Forbindelse kunde Taleren oplyse, at Sygehusudvalget havde under Overvejelse at tegne Ansvarsforsikring for Hospitalets nu ret store Personale.

J. C. P e t e r s e n kunde ikke indse, at det, at Overlægen havde henvist Drengen til Massagebehandling, skulde være en særlig Grund til at betale Regningen, idet det jo var meget almindeligt, at Overlægen anbefalede Patienter, der blev udskrevet fra Hospitalet, at søge Massagebehandling.

S i m o n s e n mente, at Overlægen udtrykkelig havde truffet Aftale med Winge paa en saadan Maade, at Winge maatte tro, at det var paa Hospitalets Vegne, han gav Behandlingen. At Kommunen skulde paatage sig Ansaret for ethvert Ulykkestilfælde i Skolen, var en Sag for sig, men noget andet var, naar Ulykken som i dette Tilfælde var sket i Undervisningstiden, idet Undervisningen maatte være saaledes anlagt, at der

ikke kunde ske Ulykkestilfælde uden ved Forsømmelighed fra Lærerens Side.

J a k o b J e n s e n troede, man skulde være varsom med at lægge Ansvar for Ulykkestilfælde i Undervisningstiden over paa Lærerne. Læreren skulde passe paa og lede Undervisningen forsvarligt, men Børnene var ikke altid saa agtpaagivende eller lydige, at de udførte Øvelserne som de skulde. Det var aldeles ikke Skoleudvalgets Mening ikke at hjælpe Manden, men det havde fundet, at Regningen var for stor, og at Buch Mølgaard derfor helst maatte ordne Sagen først. Derefter vilde Udvalget nok refundere ham Beløbet, skønt det ikke kunde anerkende at have Pligt i saa Henseende. Buch Mølgaard havde en saadan Indtægt, at han meget vel kunde være i en Sygekasse. Som Sagen nu forelaa, vilde Taleren henstille, at man betalte Regningen, men at man samtidig meddelte Winge, at han for Fremtiden forud maatte sikre sig, at han fik Betaling, hvis han mente, at det offentlige skulde betale.

N. J o h. L a u r s e n hævdede, at Undervisningen ikke kunde lægges saaledes, at Ulykkestilfælde ikke var umulige.

K j e l d S ø r e n s e n fremhævede, at hvis man betalte nu, kunde der meget vel komme en Regning til fra Winge. Naar Buch Mølgaard ikke var daarligere stillet, end at han kunde staa i en Sygekasse, burde han have en Paamindelse derom.

J a k o b J e n s e n foreslog, at man tilskrev Buch Mølgaard, at man denne Gang betalte Regningen, men at han for Fremtiden maatte sikre sig ved at melde sig ind i en Sygekasse.

F o r m a n d e n oplyste, at Drengen først var udskrevet af Hospitalet og derefter indlagt igen og opereret, og at Massagebehandling derefter var

en bydende Nødvendighed, hvis Operationen ikke skulde anses for forgæves. Dette ansaa Taleren for det afgørende Moment.

Det vedtoges at bevilge Beløbet, idet man samtidig tilskriver Faderen, at han bør indmelde sig i en Sygekasse, og Dr. Winge, at han burde have sikret sig Skoleudvalgets Indvilgelse i at betale, forinden Massagekuren begyndtes.

3. (J. Nr. 13⁴—1914). Andragende fra A. P. Winther om **Hjælp til hans Families Underhold under hans Sygdom.**

Fra Fattigudvalget forelaa Indstilling om ikke at bevilge Andragendet, fordi Andrageren ejer en Kapital paa 3500 Kr.

Indstillingen vedtoges.

4. (J. Nr. 12⁵—1914). Indstilling om **Tildeling af forskellige Alderdomsunderstøttelser.**

Indstillingen vedtoges.

